

Şiir Bahçesi

– NERMİN... · 16 Eylül 2012

Namaların ekildiği cümle tohumlarını ekmeyi de öğrendim.

Avuçlarımda sımsıkı tutuyorken; tohumlar serpilmeyi ne kadar da hakediyorlar...

Her bir dizeye serpilirken ruhu tırmalıyor sesleri.

Ne zaman diye beklerken çoktan filizlenmeye başlamışlar bile.

Filiz filiz cümleler dallı budaklı...

Anlamalarını yüklenirken cümleler dize dize dolaşmak dünya turuna eş.

Sen diye başlayan sözlerle başlıyor hep sözlerim,

Hakim olamadığım bir yenilmişlik hakim sözlerime.

Hakimiyetini üzerime kurduğu andan itibaren senli sözlerim.

Belli ki bildiği bir şeyler var bana dair; boşa değil hakimliği...

Ne zaman senli sözler duysam, ne zaman senli sözlerle cümle kursam içim sen doluyor.

İçimden seni koparmaya çalışan bir şeyin olduğunu;

İçimde kopmamaya direnen senle anlıyorum..

Kopamadığın kadar da kaçışların var benden...

İki ayrı benler iki ayrı senlerle kavgalı...

Yolun buraya kadar gelmesi,

Devamı yokmuş gibi görünmesi ne kadar da tuhaf değil mi?

Oysa yol; bitmiş gibi değil.

O kadar da devam edilmek ister gibi duruyor ki...

Dile gelmesi an meselesi, neredeyse bize hükmedecek...

Belki de ihtiyacımız var buna...

Hükmedilmeye!

Hiç bir yol kendini bu kadar kısa hissetmemiştir, hissettirilmemiştir...

Ekmeyi öğrendiğim gibi kelimeleri, bitirmeyi de öğrendim.

Girdiğim, gezip dolaştığım şiir bahçesinde...